

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

– torzósztár

áldás

nemigen cinizmus de kezdetektől a dogmát valahogy mindig félrenézem többre vágyom pedig legtöbbször mohón ők rántják magukhoz az egészet legyen az magasra emelt faragott szószerék vagy szörnyű pártok drapériás asztala előbb a kenet a fontos némi szégyenkező túlzással azt is érezhetjük valamilyen furcsa maskara aminek persze az időalagútban borzongató a tekintélye nem feledve évezredek óta a lelki béke az egyetlen mely megszállhatja az örök nyomorultakat az éhezőket a csapzott muzsikot az árván maradt félig holtakat és akiket a terror pusztító tüze torz teóriák töltelékének szán ám az isten áldása mind amit a villám az izzó vulkán az özönvíz méhe magából kihány s a bárgyú ige mikor közeleg a nagy halál melyet hittel együtt szívesen átengedsz másnak majd hátat fordítva az időtlen koordinátának a pártosokra rámerengsz a sok sunyi tekintet mögött a hatalmi és pénzéhség hidegrázósan felde-reng és már azt sem tudod mi volna hasznosabb hagyni őket hereként élvezni sorsukat vagy ha tapadna kasztosodó fejükben némi alázat tenni is valami gesztust az általuk felforgatott világnak jól komponált órabérékért

áldatlan

talán óvatosabban feleim hogy szánalmas létünkben mi a jó és mi a rossz mert ha máskor nem korosodván csalóka módon mindenkit megérinthet az áldatlan állapot amelynek huzatában kis tétova gyertyalángként a minőség egykori akarása ugyanis még megremeg azzal a magabiztos áltatással hogy sosem hitted ha hétköznapjaidban eltért az egyszerű s ilyenkor vagy lázadtál kicsit vagy józanodó polgárként az esélyeket keserűen bemérve ha nem is ballagtál tüntetően semmilyen misére ott belül rendbe raktad a dolgokat igaz a hős mítoszáról nem volt egyszerű lemondani de tisztítottad magadtól az olcsó lojalisokat és a légüres térben kifeszítettél valami biztonsági hálót erkölcsiséged nyugalmáért ám egyszer csak a rendszeret büszke kénySZERE a túloldalról átért s kezdte fűrészelni a magasnak hitt tudást itt hitelét veszttette és kellemetlen kérdőjeleket kezdett rajzolgatni odaát és míg a két erény fokozatosan egymást rombolta épült le csöndesen a termékeny magány s alsó szinten a gourmand is elkezdett tétovázni mi fontos az ízesebb étel vagy hogy elfogyjon szépen az alapanyag mely bárgyún foglalja el a polcokat

áldott

vénülve úgy érzem késői már ez a szellemiek zsugorodásával párhuzamosan futó megtisztulás amely végképp ledobva magáról a koloncokat eddig nem tapasztalt felismerések felé csalogat melyekre rácsodálkozom mint egy kisgyerek mivel bekeretezve éltemet mindig szemeim előtt voltak csak eltakarták őket a lármásan körülöttem élők s a szibbasztó hiányokat sugalló holtak s amíg a gényusz huszonévesen odatűzte búcsúlevelét a szemöldökfára bennem motiválatlanul tengődött a provinciális bánat nehezen állt össze a hortobágy poétája csalfa ríme ritmusokat is veszítve hiába leltem magam is a nincstre már késő volt és anakronisztikus a lázadó tekintet amely körben bölcsességekre intett de már továbbsiklott a világ belül megkoptak az életigenlő áriák kívül pedig kezdtek gyülekezni az idegenek feléd gaj-dolva más nyelveket szétszedve ősi morális elveket hiszen szemed is addigra meghomálylott a tágabb összefüggéseket eléd sodró szemhatáron így aztán az őszben hosszan elüldögélsz és úgy magadnak élvezed a végül mégiscsak megvilágosult életet amely visszafelé mind jobban áldott kár hogy utasa lassan leszállott